

MR.

Μυθιστόρημα

PEANUT

ADAM ROSS

«Η πιο καθηλωτική ματιά στη
σκοτεινή πλευρά του γάμου. Σ' εμένα,
τουλάχιστον, προκάλεσε εφιάλτες.»

Στίβεν Κινγκ

Όταν ο Ντέιβιντ Πέπιν άρχισε να ονειροπολεί ότι σκότωνε τη γυναίκα του, δεν τη σκότωνε ο ίδιος. Ονειρευόταν βολικές θεομηνίες. Σ' ένα πικνίκ τους στην παραλία, ξέσπασε μια ξαφνική καταιγίδα. Ο Ντέιβιντ και η Άλις μάζευαν τις καρέκλες, τις κουβέρτες και το πιοτί, και με την πρώτη λάμψη της αστραπής ο Ντέιβιντ φαντάστηκε τη γυναίκα του να λαμπαδιάζει ολόκληρη, ο σκελετός της ευδιάκριτος σαν σε παιδικό καρτούν, κι έπειτα να διαλύεται σ' έναν σωρό από στάχτες που άχνιζαν. Την παρατηρούσε καθώς διέσχιζε βιαστικά την αμμουδιά, το ψηλότερο αντικείμενο στην ύπαιθρο. Μάλιστα εκείνη σταμάτησε για να δει τα σύννεφα που μαζεύονταν. «Σιγά την καταιγίδα», είπε. Ο Ντέιβιντ προκάλεσε τη μοίρα με ύβρη. Σκέφτηκε: Εγώ, ο Ντέιβιντ Πέπιν, είμαι πιο σοφός ακόμα κι απ' τον ίδιο τον Θεό. Κι εγώ, ο Ντέιβιντ Πέπιν, ξέρω ότι ο Θεός δεν πρόκειται αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή, σ' αυτή τη συγκεκριμένη παραλία, την *Ακτή Τζόουνς*, να κεραυνοβολήσει τη γυναίκα μου. Και ο Θεός δεν την κεραυνοβόλησε. Ο Ντέιβιντ ήξερε κι άλλα. Και στο φορτηγάκι τους, ενόσω η βροχή έπεφτε τόσο πυκνή λες και βρίσκονταν σε πλυντήριο αυτοκινήτων, καυχόταν για τη θεϊκότητά του στην Άλις, ρωτώντας ρητορικά αν ένα πέος τόσο μεγάλο και σε τέτοια στύση (ούτως εκτεθειμένο) θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε άλλο εκτός από θεϊκό· και με καταφύγιο την καταιγίδα, έκανε έρωτα στη γυναίκα του άγρια και παθιασμένα επί τόπου στο μπροστινό κάθισμα.

Ονειροπολούσε ασυναίσθητα και σποραδικά. Οι φαντασιώσεις του απλά ξεχείλιζαν. Έτσι και τον έπαιρνε τηλέφωνο απ'

τη δουλειά, εκείνος ρωτούσε: «Έγινε κάτι;» Έτσι κι αργούσε να γυρίσει σπίτι, άρχιζε αμέσως ν' ανησυχεί υπερβολικά. Προσάρμοζε τις φαντασιώσεις του στο πρόγραμμά της. «Θα πάρεις το μετρό σήμερα;», τη ρώτησε ο Ντέιβιντ το πρωί. «Ναι», αποκρίθηκε η Άλις. Η στάση ήταν ένα τετράγωνο δυτικά προς τη λεωφόρο Λέξινγκτον, απ' όπου έπαιρνε τον υπόγειο ως την 42η Οδό. Στον Γκραντ Σέντραλ, άλλαζε γραμμή κι έπαιρνε τη Μέτρο-Νόρθ για τριάντα λεπτά ως το Χόθορν, όπου δούλευε ως δασκάλα συναισθηματικά διαταραγμένων και δυνάμει επικίνδυνων παιδιών. Ενδιάμεσα, μπορούσε να συμβεί οτιδήποτε. Στην άκρη της αποβάθρας, δύο αγόρια πάλευαν για πλάκα. Ο συρμός έμπαινε με ταχύτητα στον σταθμό. Μια τυχαία σπρωξιά. Η Άλις έκανε μια πιρουέτα κι ένα τρελό ύπτιο πριν πέσει. Κι έπειτα τέλος. Ο Ντέιβιντ έκανε έναν μορφασμό αποστροφής. Μα τι καθόταν και σκεφτόταν! Απ' το παράθυρό τους, παρακολούθησε την Άλις να ξεμακραίνει στον δρόμο. Ένα ελικόπτερο πέρασε από πάνω. Στη λεωφόρο Λέξινγκτον, στο υπό κατασκευή κτίριο, μια σιδηροδοκός ανέβαινε με βίντσι στον ουρανό. Κι ο Ντέιβιντ φαντάστηκε πως αυτή ήταν η τελευταία φορά που θα 'βλεπε τη γυναίκα του –αυτή ήταν η τελευταία εικόνα που θα 'μενε στο μυαλό του– κι ένιωσε τη θλίψη να τον πλημμυρίζει, και γεύτηκε έστω κι ελάχιστα την απώλεια, σαν τη γεύση της ευχής που κάνουμε όταν είμαστε μικροί κι ευχόμαστε να πέθαιναν οι γονείς μας.

Δεν υπήρχε βία. Μια αλλόκοτη ηθική συνόδευε τις φαντασιώσεις του. Φαντάστηκε τον γερανό να πέφτει, το ελικόπτερο να χάνει τον έλεγχο, κόβοντας όμως στο μοντάζ όλο τον τρόπο και τον πόνο. Και να η Άλις, κάτω απ' τα ερείπια, να έχει βρει ακαριαίο θάνατο· ορισμένες φορές ήταν κι ο Ντέιβιντ εκεί, στο πλευρό της, έχοντας μπει στη σκηνή λίγα δευτερόλεπτα πριν τη μοιραία στιγμή. Της κρατούσε το χέρι, αντάλλασσαν κάποια τελευταία λόγια, κι έπειτα απάλυνε τον θάνατό της.

«Ντέιβιντ», έλεγε η Άλις. «Σ' αγαπώ.»

«Άλις», έλεγε ο Ντέιβιντ, «κι εγώ σ' αγαπώ».

Τα μάτια της θόλωναν σαν γυάλινα. Βία με τίποτα. Αλλά περιστασιακά ο Ντέιβιντ γινόταν ένας Γουόλτερ Μίτι¹ του φό-νου. Ονειρευόταν ότι ήταν δικό του έργο. Ότι το 'κανε εκείνος. Ότι πυροβολούσε την Άλις, την ξυλοκοπούσε μέχρι θανάτου, τη στραγγάλιζε μ' ένα μαξιλάρι. Όμως αυτές οι φαντασιώσεις ήταν αποσπασματικές· εμφανίζονταν στο μυαλό του, κι έπειτα τις έκοβε ο ίδιος πριν το τέλος γιατί ποτέ δεν κατάφερνε να την αιφνιδιάσει. Την έβλεπε να τον παίρνει είδηση καθώς έ-στριβε απ' τη γωνία της πόρτας με το μαχαίρι, το ρόπαλο ή το πιστόλι, ένιωθε το χέρι της να σφίγγει το μπράτσο που κρατούσε το μαξιλάρι στο πρόσωπό της – και ήταν όλα τόσο τρομακτικά που δεν τα χωρούσε ο νους του.

«Φάλαινα!», ούρλιαξε, επειδή ήταν τεράστια. «Γαμημένη γαλάζια φάλαινα!» (Είχε παλέψει σθεναρά με την κατάθλιψη, αλλά τώρα έπαιρνε και πάλι φάρμακα.)

Όποτε καβγάδιζαν, τους έπιανε το άγριο. Ήταν παντρεμένοι πάνω από δεκατρία χρόνια κι εξακολουθούσαν να ορμάνε ο ένας στο λαρύγγι τ' άλλου.

«Μεγαλοφυΐα», του αποκρίθηκε εκείνη ειρωνικά. Αυτό κι αν τον έκανε έξαλλο. Ήταν ο επικεφαλής σχεδίασης και πρόεδρος της Spellbound, μιας μικρής, εξαιρετικά πετυχημένης εταιρίας βιντεοπαιχνιδιών. Άνθρωποι του χώρου τον αποκαλούσαν με-γαλοφυΐα κάθε τρεις και λίγο, αλλά σε στιγμές αμφιβολίας ο Ντέιβιντ της εξομολογούνταν ότι τα παιχνίδια που έβγαζαν ήταν βλακώδη στην καλύτερη των περιπτώσεων, και στη χει-

¹ Σ.τ.Μ.: Φανταστικός χαρακτήρας αμερικάνικων κόμιξ του '40, όπου ο ομώνυμος χαρακτήρας, ένας πράος, δειλός ανθρωπάκος, αποκτά στη φαντασία του διάφορες σπουδαίες, ηρωικές περσόνες.

ρότερη, θάνατος για το μυαλό – τόσο του δικού του, όσο και των παιδιών που τα έπαιζαν.

«Να πεθάνεις να ησυχάσω!», ούρλιαξε ο Ντέιβιντ.

«Εσύ να πεθάνεις!»

Αλλά ήταν μια εκτόνωση. Η επιθυμία ήταν αμοιβαία. Δεν ήταν μόνο δική του.

Έπειτα από κάποια ώρα ηρεμίας απολογήθηκε. «Συγγνώμη», της είπε. «Δεν το εννοούσα αυτό που είπα.»

«Συγγνώμη», είπε και η Άλις. «Δεν μ' αρέσει καθόλου όταν μαλώνουμε.»

Αγκαλιάστηκαν στο καθιστικό. Στο μεταξύ είχε βραδιάσει και δεν είχαν ακόμη ανάψει τα φώτα στο διαμέρισμα. Είχαν καθίσει για ώρες χωριστά μες στο σκοτάδι.

Κάτι τέτοιες στιγμές η αγάπη του για τη γυναίκα του ανανεωνόταν. Πώς ήταν δυνατόν να σκέφτεται τέτοια πράγματα; Έκαναν ντους μαζί· ήταν μία απ' τις αγαπημένες τους ασχολίες. Τέντωσε τα χέρια του στους τοίχους της ντουζιέρας κι εκείνη του σαπούνισε την πλάτη, τα κωλομέρια και την περιοχή πίσω απ' τ' αυτιά του. Καθώς του ξύριζε το πρόσωπο, μιμούνταν ασυναίσθητα τις εκφράσεις του. Έπειτα, γέμισε την μπανιέρα ζεστό νερό και μπήκε για ένα χαλαρωτικό μπάνιο.

«Ξέρεις ποιον σκεφτόμουνα σήμερα;», είπε ο Ντέιβιντ. Ένιωθε ακόμα τα πράγματα μεταξύ τους ευαίσθητα, πονεμένα, και ήθελε να κάνει ψιλοκουβέντα.

«Ποιον;»

«Τον δρ Ότο.»

Εκείνη του 'ριξε μια ματιά και χαμογέλασε λυπημένα. Δεν ήξερε αν γι' αυτό έφταιγαν οι συνειρμοί που είχε προκαλέσει τ' όνομα ή τα χρόνια που είχαν περάσει από τότε που παρακολουθούσαν οι δυο τους το μάθημά του –εκεί είχαν πρωτογνωριστεί. Εκείνη τη στιγμή ο Ντέιβιντ καθόταν στο χέιλος της μπανιέρας, με τον αστράγαλο της Άλις στο χέρι του. Της είχε

σαπουνίσει τη γάμπα και τώρα την ξύριζε με προσοχή. Οι τρίχες φύτρωναν με διαφορετική φορά σε διαφορετικά σημεία.

«Του μίλησες καθόλου;»

«Μπα. Έχω χρόνια. Διάβασα σ' ένα περιοδικό ότι πέθανε η γυναίκα του.»

«Πολύ λυπάμαι που τ' ακούω.»

«Πρέπει να 'χει περάσει ζόρια ο φουκαράς.»

«Και ποιος δεν περνάει;», είπε η Άλις.

Γέμισε την μπανιέρα τελείως. Οι τρικέφαλοί της ξεχύνονταν χωριστά, σαν ζευγάρι πτερύγια δελφινιού· τα στήθη της επέπλεαν σαν δίδυμα νησιά. Και είχε το πιο υπέροχο πρόσωπο, τα πιο μακριά, στιλπνά, καστανά μαλλιά, και απίστευτα μελιά μάτια. Μα είχε γίνει πελώρια, κι ο Ντέιβιντ δεν τη λυπόταν, παρόλο που ήξερε πως της ήταν δύσκολο να κουβαλάει όλο αυτό το βάρος. Φέτος, στα παχύτερά της είχε φτάσει τα 144 κιλά. Είχε αγοράσει μια ψηφιακή ζυγαριά (κατ' εντολή του γιατρού) με κόκκινα φωτεινά ψηφία. Ζυγίζόταν το πρωί με το που ξυπνούσε, με τα μαλλιά να κρέμονται μπροστά στο πρόσωπό της καθώς κοιτούσε ανάμεσα στα πόδια της.

«Καλύτερα να πέθαινα», είπε η Άλις.

Κι εκείνος ήθελε να είναι λεπτή για να 'ναι ευτυχισμένη, μα ο ίδιος την προτιμούσε χοντρή. Λάτρευε το γιγάντιο σώμα της, λάτρευε να γραπώνεται στο βουνό του κώλου της. Όταν την έπαιρνε από πίσω, φανταζόταν τον εαυτό του σαν έναν Γκιούλιβερ –ακατάλληλο για ανηλίκους– στη Χώρα των Γιγάντων. Ήταν η διαφορά στις αναλογίες που τον έφτιαχνε. Κλείνοντας τα μάτια, τη φανταζόταν ακόμα πιο τεράστια, έκανε τον εαυτό του μικροσκοπικό· ο τοσοδούλης Ντέιβιντ να κρατιέται, με τα χέρια τεντωμένα, να κοπανιέται στον πισινό της γυρεύοντας ζωή, ζωή, ζωή. Δεν ήταν η γυναίκα του μα ένα γιγάντιο θηλυκό πλάσμα, ένα υπερμέγεθες σεξουαλικό κατοικίδιο: δικό του για να το πηδάει, να το χτενίζει και να το συντηρεί. Αφού έκαναν

έρωτα, εκείνη έπεφτε μπρούμυτα στο κρεβάτι, με τις παλάμες στραμμένες προς το ταβάνι, τα μάτια θολά κι ανοιχτά και το σώμα ασάλευτο (το βάρος δεν την είχε παραμορφώσει, είχε μονάχα εντείνει τις καμπύλες της, πλαταίνουντάς την σαν την Αφροδίτη του Γουίλντορντ)· η Άλις νεκρή απ' τον πυροβολισμό του παθιασμένου έρωτα του Ντέιβιντ.

Παιδιά δεν είχαν. Ήταν δική της επιλογή.

«Μίλησα με τη Μάρνι τις προάλλες», είπε η Άλις.

Ο Ντέιβιντ, που δούλευε στο γραφείο του, ελαχιστοποίησε την οθόνη. «Και;»

«Είναι έγκυος.»

Η Άλις περίμενε. Ο Ντέιβιντ περίμενε κι αυτός. Ακούμπησε τον αγκώνα του στο γραφείο κι απόθεσε το πιγούνι στην παλάμη του.

«Και μόλις έμαθαν ότι το δεύτερο παιδί τους θα είναι κορίτσι», είπε η Άλις.

«Και;»

«Το σπίτι τους έχει μόνο δύο υπνοδωμάτια.»

«Για πες.»

«Κι ο γιος δεν γίνεται να μοιραστεί το ίδιο δωμάτιο με την κόρη. Αλλά ούτε ν' αγοράσουν μεγαλύτερο σπίτι μπορούν.»

«Οπότε;»

«Οπότε θα πρέπει να μετακομίσουν εκτός πόλης.»

Ο Ντέιβιντ έβγαλε τα γυαλιά του, τα ακούμπησε απαλά στο γραφείο, έπειτα σηκώθηκε, προχώρησε ως την κρεβατοκάμαρά τους, κι έγειρε στην κάσα της πόρτας.

«Το φαντάζεσαι;», είπε η Άλις. Είχε στραμμένη την προσοχή της στην τηλεόραση· το Α&Ε έπαιζε το *Ο άνθρωπος που γνώριζε πολλά*. Κοιτάχτηκαν, χαμογέλασαν με νόημα, κι έπειτα εκείνη γύρισε πάλι προς την τηλεόραση. Κόντευε να τελειώσει το δεύτερο πακέτο με κρακεράκια διαίτης, κι από κρασί βρισκόταν στα μισά του δεύτερου μπουκαλιού. Ψίχουλα απλώνονταν

στο στήθος και την κοιλιά της σαν χιόνι. Στην άκρη των χειλιών της είχε δύο ανεστραμμένους χαυλιόδοντες στο χρώμα του σταφυλίου.

Ο Ντέιβιντ πλησίασε και την αγκάλιασε. Όταν την έσφιξε, τα ψίχουλα πιάστηκαν μ' έναν τριγμό στο πουκάμισό του.

«Εγώ χαίρομαι που είμαστε μόνο τα δυο μας», είπε ο Ντέιβιντ.

«Αχ, Ντέιβιντ», ψιθύρισε, και τον τράβηξε πάνω της. «Καμιά φορά κι εγώ δεν ξέρω γιατί μ' αγαπάς.»

Δεν βοηθούσε σε όλα, αλλά βοηθούσε.

Ο Ντέιβιντ τα είχε όλα λογαριάσει στην εντέλεια στο μυαλό του. Κρατούσε έναν μόνιμο ανοιχτό λογαριασμό των ευεργετικών του πράξεων, των καλών του επιδόσεων ως συζύγου. Ωστόσο αυτό που 'ρχόταν στο μυαλό του αφότου την έκανε ευτυχισμένη ήταν η σκέψη: Γιατί να μην είμαι πάντα έτσι καλός; Γιατί δεν μπορώ να βρίσκομαι εδώ, μαζί της, απόλυτα;

Το βιβλίο έφταιγε, συνειδητοποίησε επιστρέφοντας στο γραφείο του και μεγιστοποιώντας το στην οθόνη. Το βιβλίο τον απασχολούσε διαρκώς, του 'τρωγε το μυαλό. Αυτό το βιβλίο, το ημιτελές, τον στοίχειωνε πάντα. Το 'χε αρχίσει πριν από ένα χρόνο και κάτι ως ιδέα για ένα βιντεοπαιχνίδι, αλλά είχε μεγαλώσει κι εξελιχθεί σε κάτι περισσότερο. Ήταν το επτασφράγιστο μυστικό του και το προχωρούσε σαν διπλός πράκτορας, όταν εκείνη έλειπε, όταν έπλενε τα πιάτα ή χαζολογούσε στο Ίντερνετ στις νεκρές ώρες του έγγαμου βίου. Ο Ντέιβιντ φύλαγε το χειρόγραφο σ' ένα μεγάλο κουτί κάτω απ' το γραφείο του. Η συγγραφή του ήταν μια διαδικασία σπασμωδικών παύσεων κι εκκινήσεων, εξάρσεων και εκρήξεων, αλλά και τραγικών αδιεξόδων. Τώρα είχε κολλήσει, είχε κολλήσει άσχημα, αλλά αρνούνταν να τα παρατήσει. Η δομή ήταν σύνθετη, ίσως υπέρ το δέον, αλλά η ιστορία ήταν αδύνατον να ειπωθεί συμβατικά, ευθύγραμμα. Όταν ένιωθε πνιγμένος, ήταν

υποχρεωμένος να παρατάει το βιβλίο για μεγάλα διαστήματα. Το αγνοούσε για βδομάδες επί βδομάδων. Συχνά ανησυχούσε πως δεν είχε γράψει τίποτε ουσιαστικό· έπειτα συνερχόταν, και ήταν πεπεισμένος για το αντίθετο. Και μόλις η Άλις αποκοιμόταν, καμιά φορά γύριζε στο γραφείο του και το 'βγαζε απ' το κουτί για να ρίξει μια ματιά. Το έντυπο υλικό έχει κάτι που η οθόνη δεν μπορεί ποτέ να μεταδώσει. Του άρεσε να κάνει μια δοκιμή. Τραβούσε μια σελίδα στην τύχη και αν ήταν συναρπαστική και τον παρέσυρε σαν ορμητικό ποτάμι, τότε και αυτό ήταν σημάδι ισχυρής αφηγηματικής δομής. Ο Ντέιβιντ διάβασε μία. Ήταν όντως συναρπαστική! Ήταν καθλητική! Του ήρθε μια νέα ιδέα, μια νέα κατεύθυνση που μπορούσε να ακολουθήσει, παρακάμπτοντας ίσως αυτό το αδιέξοδο. Το σκέφτηκε λίγο, έπειτα βρήκε το κεφάλαιο κι έγραψε κάμποσες σημειώσεις.

«Ντέιβιντ;», είπε η Άλις. «Τι κάνεις;»

«Τίποτα», είπε εκείνος, κι έμεινε ακίνητος.

«Τότε γύρνα στο κρεβάτι.»

Ξανάβαλε το κουτί κάτω απ' το γραφείο του. Θα 'γραφε αύριο το πρωί με το που ξυπνούσε. Στο κρεβάτι, προτάσεις άστραφταν σαν μετεωρίτες στο μυαλό του.

Όμως την επομένη η λάμψη τους είχε ξεθωριάσει. Και δεν μπορούσε να καταλάβει πώς μια νύχτα μπορούσε να επηρεάσει τόσο πολύ την έμπνευσή του· προφανώς μπορούσε.

Κάτι άλλο που δεν μπορούσε να καταλάβει ήταν το πώς ακριβώς η Άλις είχε πάρει όλο αυτό το βάρος. Όταν παντρεύτηκαν, ήταν 82 κιλά, αλλά ήταν μεγαλόσωμη, βαριοκόκαλη και ψηλή –ένα κι εβδομήντα έξι ξυπόλητη· στον δέκατο τρίτο τους χρόνο, ήταν 144 κιλά. Ο Ντέιβιντ δεν καταλάβαινε πώς είχε συμβεί όλο αυτό γιατί το διαιτολόγιό της ήταν αυστηρά περιορισμένο. Ήταν αλλεργική στις γαρίδες, τα μύδια, τα στρείδια, τα σαλιγκάρια – σε οτιδήποτε είχε κέλυφος. Σ' ένα τραπέζι κά-

ποτε, είχε φάει κατά λάθος μια κουταλίτσα σάλτσα στρειδιών, και οι καντήλες που 'χε βγάλει, άσπρες στην κορυφή και ροζ στη βάση, είχαν πρηστεί τόσο που έφραξαν τα μάτια της, και μεταμόρφωσαν τα μπράτσα της σε αλλοπρόσαλλο σεληνιακό τοπίο. Ανέπνεε με δυσκολία. Υπήρχε γιατρός στο σπίτι. Από σύμπτωση ήταν αλλεργικός στις μέλισσες (όπως και η Άλις) και της είχε πατήσει μια ένεση αδρεναλίνης (η Άλις είχε ξεχάσει να πάρει τη δική της), και έτσι σύντομα ξεπρήστηκε και οι καντήλες υποχώρησαν. Τα κάσιους αποκλείονταν, όπως και τα αμύγδαλα, τα φιστίκια, τα μακαντέμια, και όλα τα σχετικά. Το φιστικοβούτυρο Peter Pan θα μπορούσε κάλλιστα να έχει στην ετικέτα του μια νεκροκεφαλή. Κάθε πρωί η Άλις ρύθμιζε τις μερίδες με τα δηλητήρια. Είχε μια λίστα στην πόρτα του ψυγείου, μ' ένα πινακάκι στο τέλος της σελίδας για να κάνει τις πράξεις: λίγο απ' αυτό, διά εκείνο, επί λίγο από τούτο δω. Αντικαθιστούμε ταμανιτάρια, αφαιρούμε τη διαφορά απ' τα γκρέιπφρουτ. Ήταν η άλγεβρα του αλλεργικού, συλλογιζόταν ο Ντέιβιντ, παρατηρώντας τη να συμπληρώνει τον πίνακα πριν από το πρωινό της, ένα παρακλάδι της αλχημείας.

Ο έρωτάς του για τη γυναίκα του ανανεωνόταν. Όταν η Άλις έτρωγε, έγερνε πάνω απ' το πιάτο της και μασούσε ονειροπόλα, κοιτώντας το κενό, ένα κενό που αιωρούνταν μερικά εκατοστά απ' το αριστερό στήθος του Ντέιβιντ. Μετά από μερικές μπουκιές, μάζευε τα μαλλιά της πίσω απ' τ' αυτιά –με τον λογισμό της να τρέχει– το φαΐ πάντα τη χαλάρωνε– και η νεανικότητα επανερχόταν στα χαρακτηριστικά της. Ήταν και πάλι η κοπέλα που είχε παντρευτεί. Με λίγη φαντασία –η Άλις ήταν πλέον τριανταπεντάρα– μπορούσε να διακρίνει το κορίτσι που ήταν προτού γνωριστούν. Δεν την ενοχλούσε. Πεινούσε πολύ. Πώς ήταν δυνατόν να ονειρεύεται ότι την έχανε;

Σε μια φαντασίωση, έβλεπε τον εαυτό του στην κηδεία της. Πενθούντες τον περικύκλωναν, πολιορκώντας τον με συλλυ-

πητήρια. Στη διάρκεια της λειτουργίας, όλοι μιλούσαν για κείνη με υπέροχα λόγια, παρόλο που ήταν τόσο μονόχνοτη, συλλογιζόταν ο Ντέιβιντ, ώστε με δυσκολία θα τους αναγνώριζε. Έπειτα η Άλις ενταφιαζόταν, το υπέρδιπλο φέρετρο χαμήλωνε μες στο χώμα, κι έβλεπε τον εαυτό του να κάθεται συντετριμμένος. Δεν μπορούσε να φανταστεί τι θα 'κανε μετά. Θα μπορούσε κάλλιστα να 'ταν εκείνο το σκυλάκι απ' το παραμύθι, και να κοιμόταν πλάι στον τάφο της. Ο Πέπιν ανατρίχιασε. Ήταν εκεί για να την υποστηρίξει. Η αγάπη του για τη γυναίκα του ανανεωνόταν. Κι έπειτα μια μέρα, η Άλις άρχισε να χάνει βάρος.

Προτού ξεκινήσουμε οτιδήποτε, συλλογιζόταν ο επιθεωρητής Σέπαρντ, έχουμε όλοι τις ιεροτελεστίες μας. Όπως οι βαθείς κάμψεις πριν απ' το τρέξιμο ή το πιάσιμο του καβάλου που κάνει ο πίτσερ του μπέιζμπολ πριν ανέβει στην πλάκα. Προσπάθειες να συγκεντρώσουμε τη δύναμη. Η προ της βολής ρουτίνα του νου, του σώματος και της ψυχής. Η παρηγοριά της συνήθειας, σκέφτηκε ο Σέπαρντ γεμίζοντας την πίπα του, και η επίδρασή της. Το χαλί φθαρμένο απ' τη συνηθισμένη διαδρομή μας μες στο σπίτι. Ούλα που αποτραβιούνται απ' τα δόντια με το πέρασμα του χρόνου. Γεύσεις που 'χουμε δοκιμάσει τόσες πολλές φορές που δεν τις αντιλαμβανόμαστε πια. Στο αστυνομικό τμήμα, ο Σέπαρντ κρυφοκοίταζε μια ηλικιωμένη πόρνη την ώρα που μακιγιαριζόταν, μαγεμένος με τη λεπτότητα με την οποία έβαφε τα χείλη της, με το πώς κρατούσε το καθρεφτάκι μπρος της σαν να στόχευε με όργανο υψηλής ακρίβειας, στρέφοντας το κεφάλι της απ' τη μια κι απ' την άλλη στο μικρό είδωλο, ελέγχοντας την πρόοδό της, κι έπειτα κλείνοντας το καθρεφτάκι και ρίχνοντάς το στην τσάντα της, έτοιμη ν' ακούσει τις κατηγορίες.

Ο φόνος, στοχάστηκε περαιτέρω ο Σέπαρντ, είναι μια διακοπή της συνήθειας, ή η κορύφωσή της.

Μα πριν από κάθε εγχείρημα, σκέφτηκε ο Σέπαρντ, ακόμα και πριν από μια ανάκριση, γίνονται οι ίδιες κινήσεις. Γυρνάμε γύρω γύρω, επαναλαμβάνουμε τα ίδια πράγματα. Ήδη ο επιθεωρητής Χάστρολ θα καθόταν μπροστά τζάμι-καθρέφτη, κοιτώντας βλοσυρά τον ύποπτο, συνεπαρμένος, υπέθετε ο Σέ-

παρντ, με το ότι ο ίδιος παρέμενε αόρατος. Πάντοτε κατέπλησσε τον Σέπαρντ το γεγονός ότι με το που έμπαινε σ' έναν χώρο όπου βρισκόταν ο Χάστρολ, ένοιωθε να αισθάνεται την παρουσία του. Ο Χάστρολ του είχε την πλάτη γυρισμένη και κοιτούσε συγκεντρωμένος τον ύποπτο αναλύοντας τη συμπεριφορά του. Κι όμως, υπήρξε μια ανεπαίσθητη αντίδραση που ο Σέπαρντ πρόσεξε με το που μπήκε, όχι τόσο κίνηση όσο μια μετάδοση ενέργειας απ' τον Χάστρολ. Σαν κάτι ηλεκτρικό ρεύμα. Ήταν σχεδόν σαν να 'νιωθε τον Χάστρολ να πεταρίζει τα βλέφαρα σε μια αργόσυρτη αποστροφή για την άφιξή του.

«Γουόρντ.»

«Σαμ.»

«Τι λες;»

«Αυτός το 'κανε», είπε ξερά ο Χάστρολ. «Εκατό τα εκατό.»

Ο Σέπαρντ στάθηκε πλάι στον συνάδελφό του. Πίσω απ' το τζάμι ο ύποπτος, ο Ντέιβιντ Πέπιν, καθόταν κι έκλαιγε.

«Θα μπορούσες τουλάχιστον ν' αφήσεις ανοιχτό το ενδεχόμενο στην προκειμένη περίπτωση, Γουόρντ – μια υποψία αμφιβολίας, έστω. Ο τύπος είναι στ' αλήθεια συντετριμμένος.»

«Αυτός την έφαγε», είπε ο Χάστρολ, οι πελώριοι καμπουριαστοί του ώμοι κυρτωμένοι. «Επειδή είναι ένοχος, γι' αυτό κλαίει.»

«Μήπως είναι απλώς πένθος;»

«Αυτός την έφαγε. Αυτός. Αυτός.»

Οι δύο άντρες κοίταξαν τον ύποπτο για λίγη ώρα.

«Πρώτα ο καλός μπάτσος, ή ο κακός μπάτσος;»

«Μπες εσύ πρώτος», είπε ο Χάστρολ.

Το ίδιο συναρπαστικό με το τζάμι-καθρέφτη, συλλογίστηκε ο Χάστρολ, είναι το ν' ακούς τη φωνή σου μαγνητοφωνημένη. Ή να πετυχαίνεις τον εαυτό σου στο φόντο μιας φωτογραφίας. Ή να προσπερνάς την εικόνα σου σε μια τηλεόραση σε βιτρίνα καταστήματος με ηλεκτρικά – ή να βλέπεις στα πεταχτά την

εικόνα σου να προχωρά προς τα σένα. Διότι πάντα αποτελείς μυστικό για τον εαυτό σου, σκέφτηκε ο Χάστρολ. Ωστόσο υπάρχουν κλεφτές ματιές και υποψίες και στοιχεία.

Ο Σέπαρντ μπήκε στην αίθουσα ανακρίσεων και κάθισε ακριβώς απέναντι απ' τον Πέπιν.

«Μη με ρωτήσεις καν», φώναξε ο Πέπιν. «Δεν τη σκότωσα εγώ τη γυναίκα μου!»

Ομολογουμένως, αυτή τη φορά το διαιτολόγιο της Άλις ήταν διαφορετικό.

Στο παρελθόν αγόραζαν διάφορα είδη εξοπλισμού, απ' τα συνηθισμένα μέχρι τα διαφημιζόμενα σε μεταμεσονύχτια τηλεοπτικά σποτάκια – όπου γίνονταν δεκτές όλες οι κάρτες Visa, American Express και MasterCard. Η ανόητη προσέγγιση, όπως την έλεγε ο Ντέιβιντ. Υπήρχαν χάπια και ειδικά σφουγγάρια, πρωτεϊνικά ροφήματα και μαγικές ζώνες αδυνατίσματος: οι συνήθεις κομπίνες, τις οποίες τις αγόραζε με προθυμία. «Έχω ένα καλό προαίσθημα γι' αυτό εδώ, Ντέιβιντ», έλεγε. «Νομίζω ότι μ' αυτό θα τα καταφέρω. Κι έπειτα του πάσαρε το τηλέφωνο χωρίς χρέωση κι έφευγε απ' το δωμάτιο για ν' αποφύγει την έκφρασή του. Μετά από επτά με δέκα εργάσιμες κατέφτανε ένα δέμα.

Τα μηχανήματα συχνά χρειάζονταν συναρμολόγηση. Στο τέλος κατέφτανε ο Ντέιβιντ στο καθιστικό ως σωτήρας της Άλις, η οποία καθόταν στη μέση ενός σωρού από βίδες, μπουλόνια, τάβλες, ροδάκια, και τυλιγμένα μεταλλικά εξαρτήματα, τα μέρη αριθμημένα και χωρισμένα με γράμματα (5Q, F9) απλωμένα σε κύκλο γύρω της σαν να βρίσκεται στο σημείο μηδέν των Δίδυμων Πύργων. Όλα αυτά, τις επόμενες ώρες, ο Ντέιβιντ τα μάζευε και τα δοκίμαζε σε διάφορους συνδυασμούς.

Απ' αυτό το χάος έβγαине μια πατέντα, ένα μηχανήμα Φρανκενστάιν, παράξενα εντομοειδές, σαν εξωσκελετός, που πάντα περιλάμβανε κάποιου είδους κάθισμα, στο οποίο η Άλις έδενε τα χέρια της, τους γοφούς της, ή τα πόδια της· κρεμα-

σμένη ανάποδα ή στριφογυρνώντας μέσα του το μηχάνημα, καθώς τρόμπαρα, πίεζε ή έκανε πετάλι, απειλούσε να εξελιχθεί από όργανο γυμναστικής σε μέσο μεταφοράς και αναπόφευκτα να διαλυθεί εις τα εξών συνετέθη, θυμίζοντας στον Ντέιβιντ παλιές ταινίες με εξωφρενικά αεροπλάνα κι ελικόπτερα – αυτά που προηγήθηκαν των αδελφών Ράιτ– να πέφτουν από γκρεμούς, κατηφόρες ή πύργους, ή απλώς να διαλύονται στην απογείωση.

Έχοντας αποκλείσει το ενδεχόμενο καρδιαγγειακού προβλήματος, η Άλις άρχισε να προσέχει σχολαστικά τη διατροφή της. Έκοψε τα σνακ, τους υδατάνθρακες και τις άχρηστες θερμίδες, και ήταν σε γενικές γραμμές μες στη μαύρη δυστυχία, αλλά άρχισε ν' αδυνατίζει γρήγορα. Εξαιτίας των διαστάσεων της, τα πρώτα πέντε κιλά τα 'χασε μες σε δύο βδομάδες. Η δίαιτα έγινε η μοναδική της απασχόληση, η εμμονή της, κι έδινε συχνές αναφορές στον Ντέιβιντ. Ήξερε την ώρα, με ακρίβεια λεπτού, κάθε κένωσής της. Εκτιμώντας τον όγκο των τυλιχτών, ατρακτοειδών περιττωμάτων της, υπολόγιζε κατά προσέγγιση το βάρος τους. Στη δουλειά, ανέβαινε τις σκάλες αντί να παίρνει το ασανσέρ, κι έβαζε γάλα σόγιας αντί για κανονικό γάλα στον καφέ της. Έτρωγε τα μήλα –αφού τα έλεγχε για τυχόν ξυραφάκια– που οι παραβατικοί και σχιζοφρενείς μαθητές της άφηναν στην έδρα. Οι σεξουαλικές ορμές της εξαφανίστηκαν· αρνούνταν ακόμα και το άγγιγμα, κι όταν ρώτησε τον Ντέιβιντ πώς την έβλεπε –δύο μήνες αργότερα και κατά εντεκάμισι κιλά ελαφρύτερη– εκείνος την ενθάρρυνε, καθώς η αλλαγή στο σώμα της ήταν δραματική. Εκείνη όλο χαρά ξεκούμπωσε το παντελόνι της κι άνοιξε έξτρα τρύπες στη ζώνη της. Ένωθε αδύνατη, έλεγε. Μα ο Ντέιβιντ, αν και το 'κρυβε, ήταν απαισιόδοξος· μάλιστα, ήταν βέβαιος ότι θ' αποτύγχανε. Σε μία απ' τις ντουλάπες τους υπήρχαν κούτες με τα χειμωνιάτικα ρούχα της, και κάθε φθινόπωρο έβαζε τον Ντέιβιντ να τις κατεβάσει απ' τα πάνω ράφια.

«Όλες;» ρώτησε εκείνος απ' τη σκάλα.

«Και βέβαια όλες», αποκρίθηκε εκείνη από κάτω. Τα φορέματα ήταν ντεμοντέ, από την εποχή που ήταν αδύνατη –η μόδα της Άλις έκανε κύκλους– και τα πρόβαρε μπροστά του την ώρα που έτρωγε το πρωινό του, κάνοντας γρήγορες μικρές πιρουέτες στα πλακάκια.

«Πλάκα δεν έχει τούτο δω;» έλεγε, πιάνοντας το φόρεμα με τα δάχτυλα σαν τσιμπίδες και τραβώντας το ώσπου να πλατύνει τριγωνικά, απλώνοντας το ύφασμα λες και ήτανε φτερά. Ο Ντέιβιντ άθελά του γέλασε, μ' ένα γελάκι χαράς νόμισε η Άλις, κι έτσι ήρθε κοντά του, πήρε το κεφάλι του στα χέρια της, κι αρπάζοντας τα μαλλιά του πίεσε το μούτρο του στο στήθος της. «Αυτό είναι», ψιθύρισε. «Αυτό είναι το σωστό.» Εκείνος σήκωσε τα μάτια. Εκείνη τράβηξε το πρόσωπό του προς το δικό της, τον φίλησε, κι έπειτα έφυγε απ' την κουζίνα με το πιγούνι ψηλά και τους ώμους πίσω – η Άλις ρίχνει τα έρματα και κερδίζει ύψος, σκέφτηκε– και η αυτοπεποίθηση στην περπατησιά της τον έκανε ν' ανατριχιάσει απ' τον φόβο.

Άραγε αυτό ήταν; αναρωτήθηκε ο Ντέιβιντ. Να 'ταν όντως αυτό;

Μπορεί, συλλογιζόταν, μα πιθανότατα όχι. Ορισμένα απογεύματα ήταν πεσμένη. Δεκέμβρης, στον τρίτο μήνα δίαιτας πια, έχοντας χάσει κοντά δεκαπέντε κιλά, και το όλο εγχείρημα φάνταζε ατέλειωτο στα μάτια της – ανέφικτο. Αμφισβητούσε τη θέληση και το σθένος της. Ποτέ δεν θα αδυνάτιζε. Το τελευταίο δεκαήμερο είχε χάσει μόνο ενάμισι κιλό. Βέβαια είχε κάνει μια ζαβολιά – εντάξει, δύο (καθώς πήγαινε στη δουλειά, λύγισε και μπήκε σ' ένα McDonald's για να χάψει δύο γεύματα McMuffin. Και χτες, όταν ο Ντέιβιντ είχε μπει ξαφνικά στην κουζίνα, είχε γυρίσει απότομα με το πρόσωπό της πασπαλισμένο με άχνη ζάχαρη, κρατώντας από ένα μισοφαγωμένο ντόνατ σε κάθε χέρι). Πήρε τηλέφωνο τον Ντέιβιντ στη δου-

λειά, διακόπτοντάς τον απ' την καθιερωμένη καθημερινή δοκιμή τού καινούριου τους παιχνιδιού, Escher X – συντόμευση του Escher Exit, η *Έξοδος του Έσερ*. Ήταν ένα έργο μεγαλοφυούς σύλληψης και προγραμματισμού. Το περιβάλλον βασιζόταν στις περίφημες λιθογραφίες του Έσερ – μεταξύ άλλων στη *Σχετικότητα*, το *Μπελβεντέρε* και τις *Σκάλες* – και η πρόκληση του παιχνιδιού ήταν να περάσεις το άβατάρ σου (το άσπρο ανθρωποειδές απ' τον πίνακα *Συνάντηση*) μέσα από κάθε αναπόδραστο επίπεδο, από κάθε λαβυρινθώδη κόσμο, ώσπου να βρεις τον μυστικό τρόπο διαφυγής, το κουμπί ή πλακάκι που ξετύλιγε την ταινία του Μέμπιους. Αν και ίσως το καλύτερο εφέ του (που αναδεικνυόταν εξαιρετικά στο επίπεδο της *Σχετικότητας*) ήταν η αναπαραγωγή, ενόσω έπαιζες, της εμπειρίας του να κοιτάζεις μια απ' τις λιθογραφίες, του να ανεβαίνεις μια σκάλα κι άξαφνα να διαπιστώνεις ότι κατεβαίνεις, να μπαίνεις σ' ένα δωμάτιο όπου κάποιος καθόταν στο ταβάνι, το ταβάνι να γίνεται πάτωμα, ο καταρράκτης να πέφτει προς τα πάνω. Και είχε και μάχες, φυσικά, με κάθε λογής τέρατα του Έσερ: το ανθρωπόμορφο πουλί απ' το *Another World II*, οι αλιγάτορες απ' τα *Reptiles*, ο δράκος απ' το *Dragon*, το αρπακτικό ψάρι του *Predestination*. Αυτές οι εμπειρίες ανέβαζαν το επίπεδο των δεξιοτήτων σου με κάθε νίκη και παρείχαν περισσότερα όπλα στο άβατάρ σου, ώσπου γινόσουν αρκετά δυνατός για την τελική αναμέτρηση με το είδωλό σου – το μαύρο σκυφό ανθρωποειδές που κυβερνούσε το όλο βασίλειο. Το όνομά του, καθ' όλα ταιριαστό, ήταν Μέμπιους.

Το παιχνίδι ήταν υπέροχο. Αλλά είχε πλήθος προβλήματα και δεν θα ήταν έτοιμο να κυκλοφορήσει την ημερομηνία που είχαν προγραμματίσει. Όταν ο Ντέιβιντ σήκωσε το τηλέφωνο, στην αρχή ήταν απότομος, μα η Άλις ακουγόταν απελπισμένη.

«Ντέιβιντ», είπε, «μ' αγαπάς;»

«Και βέβαια σ' αγαπώ.»

«Ακόμα κι έτσι που είμαι;»

Έκλεισε τα μάτια κι έγειρε το κεφάλι του στο παράθυρο.

«Πώς είσαι, δηλαδή;»

«Είσαι γλύκας», είπε η Άλις.

Ο Ντέιβιντ έμεινε σιωπηλός.

«Γιατί δεν νομίζω ότι μπορώ να τα καταφέρω», είπε εκείνη.

«Να καταφέρεις τι;»

«Ξέρεις. Τη δίαιτα. Εσύ τι νόμισες;»

«Άλις...»

«Συγγνώμη.»

«Γιατί λες ότι δεν μπορείς να τα καταφέρεις;»

«Γιατί θέλει πάρα πολύ χρόνο.»

«Σαφώς.»

«Και χάνω κιλά υπερβολικά αργά.»

«Επειδή είσαι στα μισά.»

«Είμαι στα μισά;», είπε.

«Τα έχουμε ξαναπεί αυτά.»

«Πες μου τα πάλι.»

«Ότι όταν βρίσκεσαι στα μισά, όλα φαίνονται δύσκολα και ατελείωτα.»

«Έχω κολλήσει στα μισά, προσπαθώντας να μείνω μισή.»

Γέλασε, κι έπειτα έβαλε τα κλάματα.

«Κι εγώ στα μισά είμαι», είπε εκείνος.

«Αλήθεια;»

«Του παιχνιδιού μου.» Του βιβλίου μου, σκέφτηκε. «Αλλά αυτό είναι το θέμα όταν είσαι στα μισά. Είναι σαν να κρατάς την ανάσα σου για περισσότερο απ' ό,τι νομίζεις ότι μπορείς. Είναι εκείνο το σημείο πριν χάσεις τις αισθήσεις σου, λίγο πριν βγεις στην επιφάνεια. Το τελευταίο κομμάτι της ανηφόρας –το πιο ψηλό σημείο– πριν αρχίσει η κατηφόρα. Κατάλαβες;»

«Όχι.»

«Δεν έχεις κολλήσει. Κινείσαι. Αλλά δεν το βλέπεις. Εγώ το βλέπω.»

«Αχ, Ντέιβιντ, θέλω μπουρίτο. Θέλω τσιμιτσάνγκα με έξτρα τυρί.»

«Αλλά θα κρατηθείς.»

«Θα κρατηθώ;»

«Θ' αντισταθείς.»

«Μα αντιστέκομαι.»

«Μπορείς να τα καταφέρεις.»

Αυτές οι συζητήσεις αναπτέρωναν το ηθικό της. Ανακτούσε την αποφασιστικότητά της. Όταν γύριζε απ' το σχολείο, πήγαινε μεγάλες βόλτες με τα πόδια στο Σέντραλ Παρκ, μέχρι τη λίμνη, ακολουθούσε το μονοπάτι για τρέξιμο και πάλι πίσω. Η σημερινή βόλτα θα πρόσφερε στον Ντέιβιντ πολύτιμο χρόνο. Επέστρεψε στο βιβλίο του, ξετρυπώνοντας το κουτί απ' το κάτω μέρος του γραφείου και βγάζοντας τις πιο πρόσφατες σελίδες που 'χε γράψει. Χρειαζόταν αλλαγή παραστάσεων, οπότε μεταφέρθηκε στο τραπέζι της κουζίνας, έστησε το φορητό του και κάθισε. Ένωθε το μυαλό του καθαρό. Συγκεντρωμένο. Όλα σε τάξη. Του φαινόταν ότι είχαν περάσει χρόνια από την τελευταία φορά που 'χε την απαραίτητη γαλήνη για να γράψει.

Έτσι θα 'ταν κάθε μέρα, συλλογίστηκε ο Ντέιβιντ, χωρίς την Άλις.

«Ντέιβιντ;» Μπήκε στην κουζίνα και τον φίλησε. Το πρόσωπό της ήταν αναψοκοκκινισμένο, τα μάγουλά της κρύα κι ελαφρώς νοτισμένα. Άφηνε, θαρρείς, χειμώνα στο κατόπι της. «Αυτή τη φορά θα τα καταφέρω. Αλήθεια. Και το χρωστάω σ' εσένα.»

Στάθηκε στο ίδιο σημείο, χαμογελώντας. Είδε το αυτοσχέδιο γραφείο.

«Σ' έκοψα από δουλειά;»

Ο Ντέιβιντ στριφογύρισε το στιλό στα δάχτυλά του. «Τώρα τελειωνα.»

Η Άλις ετοίμαζε το κολατσιό της αποβραδής, τυλίγοντας σφιχτά το σάντουιτς με αλουμινόχαρτο και κολλώντας τις άκρες με σελοτέιπ. Έκλεινε τη χάρτινη σακούλα με συρραπτικό, έγραφε πάνω της ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΝΟ ΑΛΙΣ με μαύρο μαρκαδοράκι, κι έπειτα την έβαζε τρυφερά στο ψυγείο. Ολόκληρο το ντουλάπι με τα τρόφιμα ήταν γεμάτο τέτοιες ετικέτες: ΚΡΑΚΕΡΑΚΙΑ ΑΛΙΣ, ΡΟΔΑΚΙΝΑ ΑΛΙΣ, ΤΟΝΟΣ ΑΛΙΣ. Προετοίμαζε και τα απαραίτητα για το πρωινό της αποβραδής, το κουτάλι, το μαχαίρι και την πετσετούλα της στρωμένα κι έτοιμα προς χρήση, το μπολ των δημητριακών γυρισμένο ανάποδα και την μπανάνα της στο κάτω μέρος του σαν πλατύ χαμόγελο. Ήταν ένα σκηνικό που απέπνεε μοναξιά, συλλογίστηκε ο Ντέιβιντ, κοιτώντας το στο φως του ψυγείου και πίνοντας κρυφά απ' το γάλα σόγιας της με γεύση βανίλια (ΓΑΛΑ ΣΟΓΙΑΣ ΑΛΙΣ, έγραφε πάνω σε κίτρινη χαρτοταινία), με το κουτί των δημητριακών (ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΑ ΑΛΙΣ) πλάι στη γυάλινη μεζούρα, με τη ζωγραφιά ενός αθλητή –μπεϊζμπολίστα, εμποδιστή, μπασκετμπολίστα– σε διάφορες στάσεις κι άλματα.

«Έτοιμη για ύπνο», του είπε η Άλις.

Είχε χωθεί κάτω απ' τα σκεπάσματα κι έπειτα, τραβώντας την από κάτω απ' το μαξιλάρι, φόρεσε τη μάσκα υπνικής άπνοιας, και ξάπλωσε ανάσκελα κοιτώντας το κενό, τα μάτια της καρφωμένα στην εικόνα του επόμενου γεύματος. Δες πώς την ανακουφίζει, μονολόγησε ο Ντέιβιντ, σαν προβατάκια τις μετράει τις θερμίδες.

Αποκοιμήθηκε την ίδια στιγμή που της έσβησε το φως.

Όσο κοιμόταν, εξέπνεε μουσικά, ένα χαρωπό, παιδικό μουρμουρητό. Το μοτεράκι γουργούριζε ευχάριστα. Χωρίς να είναι ακόμα έτοιμος για το σκοτάδι του ύπνου, ο Ντέιβιντ κείτονταν ανάσκελα και σκεφτόταν το Escher X, το μυθιστόρημά του, και τον θάνατό της από ατύχημα. Μα έπειτα αφουγκράστηκε την αναπνοή της Άλις. Και καθώς αφουγκραζόταν, τον

πλημμύρισε ένα βαθύ αίσθημα συμπόνιας για κείνη, μια ευσπλαχνία που, θαρρείς, απαιτούσε την απόλυτη αδράνειά της, την αναισθησία της. Κάθε μέρα της ζωής της έπρεπε να υπομείνει έναν ολόκληρο κόσμο βασανιστηρίων. Θυμήθηκε ένα χοντρό κορίτσι, μια συμμαθήτριά του στο δημοτικό, πόσο ανελήγητα αυτός και τ' άλλα παιδιά την κορόιδευαν – *Η Μπόμπι Τζο είναι ελέφαντας, αρκούδα και μοσχάρι, και σαν τους ιπποπόταμους που βλέπεις στο σαφάρι*. Το θυμόταν ακόμα το τραγουδάκι. Εξυπακούεται ότι και οι μαθητές της Άλις θα τη βασάνιζαν, τουλάχιστον έτσι πίστευε ο Ντέιβιντ. Ήταν ανήλικοι παραβάτες του νόμου, εγκληματίες, φρενοβλαβείς· δεν καταλάβαιναν. Έβραζε από οργή εναντίον τους, παρόλο που η Άλις δεν του 'χε αναφέρει ποτέ ούτε ένα περιστατικό βρισίματος. Μια φορά στο Σέντραλ Παρκ είχε ακούσει ένα ζευγαράκι να μιλάει για την Άλις. «Την είδες την τύπισσα;», είχε πει ο νεαρός στην κοπέλα του καθώς ο Ντέιβιντ, που 'χε πεταχτεί να φέρει στην Άλις ένα παγωτό Dove, ερχόταν από πίσω τους. «Μαλάκα, πώς γίνεσαι έτσι;» Η κοπέλα φορούσε ολόσωμη στολή από σπάντεξ και πατίνια. Με το ζωηρόχρωμο κράνος της, τις επιγονατίδες και το αθλητικό της σώμα, έμοιαζε με ήρωα κόμιξ. «Νομίζω ότι θα προτιμούσα να με σκοτώνες», είπε εκείνη. «Άμα γίνω ποτέ έτσι, μου υπόσχεσαι ότι θα με σκοτώσεις;» Θα τη σκότωνε, υποσχέθηκε εκείνος, με την καραμπίνα για τους ελέφαντες. «Είσαι απαίσιος», είπε η κοπέλα, γελώντας και γλιστρώντας αθόρυβα πάνω στα πατίνια της. Είσαι *όντως* απαίσιος, σκέφτηκε ο Ντέιβιντ. Κι εγώ είμαι απαίσιος – γιατί κι αυτός είχε γελάσει. Θυμήθηκε τον απόηχο της σιωπής που άφηναν στο πέρασμά τους καθώς διέσχιζαν το πάρκο Σιπ Μέντοους· συζητήσεις διακόπτονταν, βλέμματα που και οι δύο τους ήξεραν πως προορίζονταν για κείνην. Εκείνη προχωρούσε, χώνοντας τα μαλλιά πίσω απ' τ' αυτιά της. Στα πάρτι, όταν τους σύστηναν σε αγνώστους, τους έβλεπε να προσποιούνται πως η Άλις

Ο Ρος μάς σερβίρει τη μια ανατριχιαστική σκηνή μετά την άλλη. Με κινηματογραφική δράση, αριστοτεχνικό στυλ νουάρ και πειστικούς διαλόγους, αυτό το σκοτεινό μυθιστόρημα περιγράφει τον γάμο με μελανά χρώματα... σαν μια «ατελείωτη διπλή δολοφονία».
—*Booklist, starred review*

Οι φήμες έπαιρναν κι έδιναν επί έναν χρόνο γι' αυτό το μυθιστόρημα... Και τελικά αποδείχτηκε ότι πρόκειται για μια από εκείνες τις σπάνιες περιπτώσεις που οι φήμες επαληθεύονται... Ένα μυθιστόρημα που μιμείται τον ατέρμονα κύκλο της Λωρίδας του Μέμπιους και μπολιάζει τη δυσοίωνη προσμονή του *American Psycho* του Μπρετ Ίστον Έλις σε ένα οικογενειακό δράμα που λες και βγήκε κατευθείαν από την Αμερική του Ρέιμοντ Κάρβερ.

—*KIRKUS REVIEWS, STARRED REVIEW*

Έξυπνο και καθηλωτικό. —*ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΡΟΥΣΟ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΣΤΟ EMPIRE FALLS, ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΟΥΛΙΤΖΕΡ*

Ο Άνταμ Ρος δημιούργησε ένα διαβολικά σύνθετο μυθιστόρημα —το βιβλίο έχει μια μυρωδιά αλχημείας... Αναρωτιέσαι πώς κατάφερε να δέσει τόσα διαφορετικά κομμάτια τόσο αριστοτεχνικά. Το πέτυχε όμως. Το *Mr. Peanut* είναι ένα έξυπνο, αστείο, συναρπαστικό μυθιστόρημα —που στο φινάλε σε αφήνει με μια πικρή γεύση στο στόμα. —*ΣΚΟΤ ΣΜΙΘ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ ΕΝΑ ΑΠΛΟ ΣΧΕΔΙΟ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ*

Ένα μοναδικό βιβλίο —σκοτεινό και υπέροχο, τρομακτικό και τολμηρό. —*Publishers Weekly*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Διοικητικό 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ: 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-494-3

